Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА, 15 грудня 2004 року

№ 237 (3487)

Лаконічно, гостро, смішно

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Мабуть, це і є критерії мистецтва карикатури. Його високий стиль — в роботах художників, котрі взяли участь у конкурсі «Приватне підприємництво в Україні». Це змагання думки, художнього хисту і гумору організували і провели Програма партнерства з розвитку приватного сектору Міжнародної фінансової корпорації, «Голос України», тижневик «ІнвестГазета» та Інтернет-ресурс для підприємців Vlasnasprava. info. Днями у приміщенні галереї «РА» в Києві, де відкрилася виставка робіт карикатуристів, відбулася церемонія нагородження переможців. У чотирьох номінаціях «Бізнес-середовище в Україні», «Доступ підприємців до джерел фінансування», «Корпоративне управління на українських підприємствах», «Специфіка аграрного бізнесу» взяли участь 58 художників, котрі надіслали на конкурс 252 роботи.

Суперприз за найповніше відображення проблем приватного підприємництва виборов Олександр КОСТЕНКО.

(Закінчення на 3-й стор.).

ВИБОРИ-2004

США: у нас немає фаворита в Україні

На виборах Президента України в США немає фаворита, заявив офіційний представник держдепу США Річард Баучер. Відповідаючи на запитання про звинувачення Віктора Януковича в тому, що США фінансують його суперника, американський дипломат сказав: «Ми ще раз прояснюємо нашу позицію, яка полягає в тому, що в передвиборній кампанії у нас немає кандидата-фаворита. Наша зацікавленість полягає в тому, щоб перемогла демократія». За його словами, зусилля США в Україні уписувалися в ширшу програму підтримки виборів, яка полягала в «сприянні незалежним ЗМІ, реформі місцевого самоврядування, верховенстві закону, цивільному суспільстві і прозорому політичному процесі».

Одночасно зробила офіційну заяву і адміністрація Джорджа Буша. Вона стурбована обставинами отруєння лідера опозиції і закликає до ретельного розслідування цього інциденту. Раніше з вимогою розслідування обставин і мети замаху на В. Ющенко виступили і представники Євросоюзу.

Проти втручання, але за увагу світової спільноти

Якщо міжнародні партнери поважають Україну і український народ, вони не мають права втручатися у внутрішні справи нашої країни. Про це заявив у Києві на прес-конференції кандидат на пост Президента України Віктор Янукович. Він вважає, що участь міжнародних посередників у врегулюванні політичного конфлікту — пряме втручання у внутрішні справи України. Бо вони, за словами кандидата, підтримали правовий нігілізм, допущений у період помаранчевої революції.

Однак під час зустрічі з Генеральним секретарем Ради Європи Террі Девісом кандидат на найвищу державну посаду загострив увагу на тому, що події в Україні, які значною мірою виходять за межі правового поля держави, не можуть залишатися поза увагою світової спільноти і Ради Європи.

«Мене змушують йти на вибори за правилами, які встановлені, фактично, протилежною стороною», — обурювався кандидат на пост Президента і додав, що на його прибічників «чиниться тиск», що спричиняє «величезну напруженість в українському суспільстві».

Волонтери допоможуть уникнути фальсифікацій

Команда кандидата на найвищу державну посаду Віктора Ющенка подала 504 заяви щодо фальсифікацій на виборах Президента, а прокуратура порушила лише 34 кримінальні справи з цього питання. Про це повідомив на прес-конференції довірена особа кандидата народний депутат Микола Катеринчук.

Парламентарій упевнений, що вибори 26 грудня будуть іншими: «Ми побачимо іншого виборця, інші виборчі комісії завдяки сприянню небайдужих людей, які бажають захистити свій вибір». Тільки у штабі В. Ющенка є близько 400 тисяч анкет людей, які хочуть працювати спостерігачами чи членами комісій на виборах. Однак команда лідера опозиції зможе забезпечити участь у виборчому процесі лише 60 тисячам волонтерів.

А заступник керівника штабу коаліції «Сила народу» Петро Порошенко повідомив, що на виборчу кампанію Віктора Ющенка було витрачено в десять разів менше коштів, ніж на кампанію його опонента.

Міндоров'я нагадує і не робить висновків

Поява у вітчизняних ЗМІ повідомлень про результати обстеження кандидата у Президенти України Віктора Ющенка змусила активізуватися наше Міністерство охорони здоров'я. Медичне відомство заявляє про відновлення роботи комісії, що створена для перевірки інформації «про надання лікувально-профілактичними закладами медичної допомоги» Вікторові Ющенку. Тим часом МОЗ України через свою прес-службу нагадує про те, що наша система охорони здоров'я ґрунтується на засадах доказової медицини і виключає можливість установлення діагнозу без попередньої діагностики. А позаяк Віктор Ющенко до вітчизняних медиків по допомогу не звертався, українські медзакладам його й не обстежували. Поважаючи права пацієнта і звертаючи увагу на ситуацію, яка склалася навколо захворювання та лікування народного депутата України В. Ющенка, МОЗ заявляє, що в розпорядженні його фахівців не надходило офіційної інформації про результати обстеження, діагностики, захворювання та лікування кандидата у Президенти. У цьому зв'язку будь-які спроби медичного аналізу ситуації, **повідомляє прес-служба МОЗ України**, не можна розцінювати як об'єктивні та коректні.

Сьогодні — День працівників суду

Щиро вітаю служителів Феміди з професійним святом — Днем працівників суду

Суспільство завжди покладало великі надії на суддів, покликанням яких є справедлива юстиція, створення для людини гарантій захистити свої права. Сьогодні, коли у нас немає сфер діяльності, які не підпадали б під юрисдикцію суду, судця стає визначальною постаттю розбудови демократичної держави. Новий досвід переконливо підтверджує, що від мудрості й виваженості судових рішень залежать не тільки віра людей у справедливість, а й великою мірою політична та економічна стабільність у державі.

Суд у нашій країні поступово набуває статусу суспільного арбітра, який не тільки здійснює правосуддя, а й упевнює моральні засади функціонування всіх гілок влади.

Створення незалежної, авторитетної судової системи, що ґрунтується на конституційних засадах і здійснює правосуддя на високому рівні, реально захищає громадян від зазіхань на їхні права, значною мірою сприяє зміцненню міжнародних позицій України.

Немає сумніву, що своїм високим професіоналізмом, моральністю, толерантністю ви й далі забезпечуватимете спроможність судів на ефективне правосуддя.

Бажаю вам міцного здоров'я, добра і благополуччя, непохитної віри у щасливе майбутнє України, де пануватимуть закон і справедливість.

Голова Верховної Ради Володимир ЛИТВИН.

Президенти складатимуть присягу у сесійній залі Верховної Ради

Ранкове і денне засідання 14 грудня

Так визначився парламент, ухваливши постанову про порядок проведення урочистого засідання Верховної Ради України, присвяченого складанню присяги новообраним Президентом України. Перед виголошенням присяги Голова ЦВК зачитає результати виборів, а Голова Конституційного Суду повідомить про відсутність обставин, які унеможливлюють складання новим Президентом присяги. За цього новий глава держави триматиме праву руку на Конституції, а ліву, за бажанням, на Пересопницькому Євангелії. Новий Президент виголосить інавгураційну промову. Процедура передбачає й оголошення заяви Прем'єр-міністром про складання повноважень чинного на той час уряду. Інші питання цього дня Верховна Рада не розглядатиме. Урочисту подію у прямому ефірі транслюватимуть перші канали радіо і телебачення.

Проти цієї процедури непримиренно виступили комуністи і представники фракції «Регіони України». Одні казали, що не варто змінювати старий порядок, інші — виступали проти «елементів релігії», попри те, що в проекті постанови чітко виписано: руку на Євангеліє глава держави кладе за бажанням (до речі, пропозицію про вилучення цього пункту було поставлено на голосування, але більшість парламентаріїв її, цілком справедливо, не підтримала). Як бачите, перемогла думка, що проблеми з інавгурацією у нас таки існували.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА та УНІАН.

У НОМЕР

З'явилися давно забуті «мішечники»

Луганськ. В області, як вважає начальник Держінспекції з контролю за цінами Георгій Віскін, найбільша нестабільність спостерігається в цінах на продовольчих ринках області, де м'ясо і м'ясопродукти подорожчали майже на 40 відсотків. Унаслідок цього на Луганщині з'явилися давно забуті «мішечники», що приїжджають до обласного центру із далеких сіл, щоб закупити продукти про запас. Держінспекція з контролю за цінами проводить моніторинг і стежить за тим, щоб вартість основних споживчих товарів на підприємствах торгівлі і продовольчих ринках не підвищувалася занадто високо, однак їй це не завжди вдається. Зокрема, за порушення цінової політики держінспекція може оштрафувати лише юридичну особу, водночас на приватного підприємця такий захід покарання за законом не поширюється. Поки владі підконтрольні лише ціни на хліб і хлібобулочні вироби, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Атомний рекорд

Південно-Українська атомна станція виробила рекордну кількість електроенергії. З початку року зафіксовано вироблення 20 мільярдів 91 мільйона кіловат-годин. До цього найвищий показник з вироблення електричної енергії для АЕС — 20 мільярдів 78 мільйонів кіловат-годин — було досягнуто в 1997 році, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО.**

Передплатила й виграла

«Випав приз і на мою долю», —написала наша читачка з райцентру Верхній Рогачик Олександра Павлівна Жабокрицька.

«Дуже зраділа, коли розгорнула газету. Вироби Херсонського хлібозаводу — вагомий довакок до пенсії, бо у свої 83 роки 60—70 відсотків домашнього бюджету витрачаю на ліки.

Олександрі Павлівні щастить не вперше — два роки тому вона вже була серед переможців розіграшу.

Увесь колектив редакції пенсіонерка вітає з Новим роком.

Бажаю років і років прожити,
Хай будуть вони здоров'ям налиті,
Достатком у хаті, колоссям у житі,
Щоб серцю хотілося жити і жити.
Твердо тримайте в руці олівець,
І щоб ваш «Голос» був молодець!

Алла БРУСИЛОВА.

Херсонська область.

Щасливий понеділок Андрія Шевченка

Фото АФП.

Володар «Золотого м'яча-2004» Андрій Шевченко.

Париж. Кажуть, що понеділок та й ще й 13 числа —день нещасливий. Це промовисто спростував знаменитий українець Андрій Шевченко. У день світлого свята Андрія Первозваного нашого форварда названо найкращим футболістом Європи-2004. У столиці Франції він отримав «Золотого м'яча» — приз, який вручає тижневик France Football. У сезоні 2003—2004 років Андрій став найкращим бомбардиром чемпіонату Італії (24 м'ячі).

В опитуванні, в якому беруть участь журналісти з провідних видань континенту, Шевченко набрав 175 очок! Він випередив двох представників іспанської «Барселони» — португальського півоборонця Деку (139) та бразильського форварда Роналдіньо (133).

Шевченко став третім в історії українцем, який отримав «Золотого м'яча». Нагадаємо, що 1975 року таку нагороду заслужив нинішній наставник збірної України Олег Блохін, а 1986-го — ще один київський динамівець Ігор Бєланов.

Шевченко також увійшов до трійки претендентів на «Діамантовий м'яч» — приз, котрий вручає ФІФА найкращому футболісту світу. Церемонія відбудеться 20 грудня. Окрім українця, на титул претендують популярний французький нападник з лондонського «Арсенала» Тьєррі Анрі та добре знайомий нам Роналдіньо.

16 грудня в Україні без опадів. Вітер змінних напрямків, 3—5 м/с. Температура вночі 8—13 градусів морозу, в Карпатах до — 17, вдень — 1—6 градусів морозу. На узбережжі морів уночі — 0—5 градусів морозу, вдень — 0—5 тепла.

Глава адміністрації Президента Віктор Медведчук подав Президенту України заяву про відставку. Про це вчора повідомив лідер парламентської фракції СДПУ(о) Леонід Кравчук. А у прес–службі глави держави «Голосу України» пояснили, що жодної інформації про відставку не мають.

ПОЛІТИКА

Взаємодія на майбутнє

Невдовзі виповнюється 10 років відтоді, як Україна стала членом Ради Європи. «Це для нас важливий етап, коли ми повинні зробити висновки і намітити плани взаємодії на майбутнє», — сказав Володимир Литвин під час зустрічі з Генеральним секретарем РЄ Террі Девісом. Про це журналістам повідомив прес-секретар глави парламенту Ігор Сторожук.

Голова Верховної Ради підтвердив зацікавлення України в поглибленні співпраці з міжнародними організаціями. «Після президентських виборів актуальною потребою буде обговорити наступні кроки нашої співпраці, зокрема, про постмоніторинговий етап наших взаємин», — зазначив В. Литвин. Водночас він наголосив, що важливо забезпечити проведення голосування 26 грудня вчасно і демократично.

За подіями в Україні спостерігав увесь світ, — зауважив Т. Девіс, — і я хотів би привітати вас з тими кроками, які робив парламент України задля подолання кризи і розвитку демократії. Порушення під час другого туру голосування 21 листопада завдали шкоди іміджу України на міжнародній арені. Тим вагоміші досягнуті нині політичні результати, — переконаний Генеральний секретар Ради Європи. І додав: якщо вибори в Україні завершаться відповідно до демократичних процедур, то Україна відчує підтримку з боку Парламентської асамблеї Ради Європи.

Олена РОМАШКІНА.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

Вітання до Дня працівників суду

Захистять найвищу соціальну цінність — людину!

Шановні судді та працівники судів України!

Сердечно вітаю вас із професійним святом — Днем працівників суду!

За роки незалежності України роль суду як гаранта захисту прав і основних свобод людини та громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб значно підвищилася завдяки розвитку державної влади на демократичних засадах. Конституція України поширила юрисдикцію судів на всі правовідносини, які виникають у державі. Маючи можливість об'єктивно й неупереджено приймати рішення, суди забезпечують належне виконання визначеної Основним Законом функції — здійснення правосуддя, сприяючи таким чином розвитку України.

Кожний громадянин, незалежно від його світоглядних орієнтирів, має бути впевненим у тому, що високоморальні, професійні судді будь-якого суду завжди забезпечать законність і правопорядок у державі, захистять найвищу соціальну цінність — людину, її життя, здоров'я, честь і гідність. Наше суспільство завжди поважатиме незалежність суду, який підкорятиметься лише закону, а отже, сформує нову, гуманістичну ідеологію на засадах верховенства права.

Авторитет судової влади насамперед залежить від ефективності правосуддя, професіоналізму та моральності суддів. Судова влада України набуває більшої ваги, оскільки кількість звернень громадян до суду за захистом своїх прав і основних свобод постійно збільшується, люди дедалі більше довіряють саме суду. Зустрічним кроком до формування умов такої довіри має бути належне законодавче, організаційне, фінансове й матеріально-технічне забезпечення судової системи.

Шановні колеги! Незважаючи на окремі недоліки та спроби через їх призму оцінити діяльність судів, ваш професіоналізм, вміння законно і цілеспрямовано відстоювати свою позицію є вагомим внеском у зведення в Україні справжнього храму справедливості та ствердження у свідомості її громадян шанобливого ставлення до суду. Це професійне свято — чудова нагода висловити вам вдячність за принципову та неспокійну працю, спрямовану на панування правди та закону.

Зичу міцного здоров'я, великого родинного щастя, добробуту, миру, злагоди, мудрості й вагомих успіхів на благо українського народу. Нехай ваші нелегкі та надзвичайно важливі зусилля на ниві служіння правосуддю принесуть вам заслужену шану і повагу людей!

Василь МАЛЯРЕНКО,
Голова Верховного Суду України.

Високоповажні судді, мої колеги юристи, друзі!

Дозвольте від щирого серця привітати вас і у вашій особі всіх працівників судів України з професійним святом — Днем працівників суду.

Важко переоцінити роль судової гілки влади у процесі становлення України як незалежної, демократичної і правової держави.

Останні події, пов'язані з перебігом президентських виборів в Україні, участь судів усіх рівнів у захисті виборчих прав громадян і особливо рішення Верховного Суду України від 3 грудня 2004 року з усією переконливістю довели, що національне правосуддя ґрунтується на конституційних засадах, твердо керується принципом верховенства права.

Ми знаємо, що переважна більшість суддів — це високопрофесійні правники з великим досвідом практичної роботи, які сумлінно служать законові і захищають не тільки державні інтереси, а й права окремого громадянина. Завдяки цим людям судова система не обернулась на мовчазне знаряддя підтримки злочинного режиму фінансово-олігархічних кланів.

Віддаючи належне здійсненому і розуміючи, що попереду чимало роботи з розбудови справді демократичної судової влади, бажаю всім суддям і працівникам судів України подальшого поглиблення позитивних тенденцій, наснаги та енергії для нових звершень.

Зичу вам і вашим родинам та близьким щастя, добра, здоров'я і благополуччя!

Микола ОНІЩУК,
перший заступник голови Комітету ВР України з питань правової політики, перший заступник голови Спілки юристів України.

Шановні колеги!

Прийміть щирі вітання з нагоди професійного свята — Дня працівника суду.

На етапі важливих позитивних змін у суспільному та політичному житті країни суди своєю прозорою і чесною діяльністю зміцнили віру громадян у забезпечення їхніх конституційних прав і свобод.

Своєю відданою повсякденною працею працівники судів сприяють розвиткові України як демократичної та правової держави, у якій діє принцип верховенства права.

Міцного вам здоров'я, благополуччя у сім'ях, довгих років життя, наснаги й оптимізму, нових професійних досягнень у вашій почесній праці.

Володимир КАРАБАНЬ,
Голова Державної судової адміністрації України.

Президенти складатимуть присягу у сесійній залі Верховної Ради

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове і денне засідання 14 грудня

(Початок на 1-й стор.).

«Нашоукраїнці» нагадали, що спершу президенти Леонід Кравчук, а потім Леонід Кучма виголошували свої інавгураційні промови у Верховній Раді. А потім Леонід Данилович це зробив у палаці «Україна». Де, кому з новообраних глав держави заманеться присягати народу завтра, якби не чітко встановлений порядок.

Загалом у порядку денному нинішнього засідання більш як 25 проектів законів і постанов. Також до порядку денного сесії включено законопроект про внесення змін до Закону «Про особливості застосування Закону України «Про вибори Президента України» при повторному голосуванні 26 грудня 2004 року». Ним, щоб не зірвати голосування 26 грудня, дозволено Центральній виборчій комісії друкувати виборчі бюлетені ще й на поліграфкомбінаті «Україна» (проти цього рішення виступили фракції КПУ, СДПУ(о) та «Регіони України»). Крім того, запропоновано включити до порядку денного внесення доповнень до закону про Держбюджет-2004 та деяких інших документів щодо системи оподаткування.

Ще під час ранкової розминки депутати звернули увагу на доцільність розгляду питання про поновлення на посаді Генпрокурора С. Піскуна та контролю виконання попередніх рішень Верховної Ради, зокрема, про відставку уряду. Головуючий на засіданні Володимир Литвин сказав, що ці моменти опрацьовують відповідні служби та комітет ВР. Депутати-комуністи вимагали також негайного створення комісії з розслідування можливої фінансової підтримки США подій в Україні. Сергій Гмиря та Петро Симоненко побоюються того, що, мовляв, сьогодні Україна і Румунія стали помаранчевими, а завтра такими можуть бути Росія і Білорусь. На це соціаліст Станіслав Ніколаєнко та бютівець Олександр Турчинов зауважили, що коли фракцію КПУ цікавлять гроші — нехай звертаються до американського посольства: «можливо, воно піде назустріч». А головуючий на засіданні зауважив, що створення відповідних комісій слід вирішувати у встановленому Регламентом порядку.

Парламент прийняв постанову за підсумками організації оздоровлення дітей улітку цього року, якою визнав, що уряд та органи влади на місцях не сповна використали свої можливості і не виконали попередню постанову парламенту. До 1 квітня передбачено внести проект нового документа, який, зокрема, заборонить ліквідацію або зміну профілю дитячих оздоровчих закладів, передбачить державне замовлення на оздоровлення дітей-сиріт і дітей з малозабезпечених сімей.

Водночас парламент відхилив два законопроекти «Про природно-заповідний фонд України». Цьому, як зауважили депутати, сприяла невиразна позиція, висловлена представником профільного комітету Ю. Соломатіним. Парламент розглянув і схвалив низку інших документів.

На початку засідання було оголошено про вихід народних депутатів Михайла Поплавського й Адама Чикала з фракції «Трудової України» та про входження Анатолія Льовіна і Валерія Акопяна до фракції Народної Аграрної партії України.

Головуючий також привітав з днем народження Юрія Луценка, Миколу Карнауха та Віктора Пінчука.

Анатолій БЕНЬ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

«Потяг дружби»: свій до свого по своє!

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

14 грудня у Києві стартував автопробіг під назвою «Потяг дружби». Його мета — об'єднати Схід та Захід, зняти інформаційну блокаду з районних центрів та сіл України, захистити вибір громадян. 10-денний шлях «Потягу дружби» — 15 міст на Півночі, Сході та Півдні країни. З Києва виїздять 150 митців, фотографів, художників, музикантів, ді-джеїв, кінорежисерів...

— Наша акція — це не замовлення штабу, — наголошує ведучий «Подвійного доказу» Вахтанг Кіпіані, — митці, музиканти, вітчизняні та міжнародні журналісти, фотографи — усі ми працюємо добровільно і ні про які гроші мова не йде взагалі! Ми маємо передати людям з усієї країни Дух Майдану, і якщо донечани сміятимуться з ролика про наколоті апельсини та американські валянки так, як сміємося ми, це буде перемога!

«Потяг дружби» зупинятиметься біля кожного районного центру, дехто подорожуватиме і по селах. Ді-джей-проекти, виставки картин арт-групи «Помаранчевий квадрат», що агітують за єдність мистецтва, краси і правди; книги, які видавництва даруватимуть місцевим бібліотекам... І скрізь сірі паркани та голі дерева будуть перетворюватися на диво: майстри графіті лишатимуть за собою яскравий слід від «Потягу дружби» у вигляді яскравого, дружнього і веселого сонечка!

Дарія ГОРСЬКА.

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ
ПОСТАНОВА

Про затвердження результатів жеребкування щодо черговості надання ефірного часу на державних загальнонаціональних телерадіоканалах кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України

Відповідно до частини дев'ятої статті 60, частин шостої та сьомої статті 61 Закону України «Про вибори Президента України» та керуючись статтями 12, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Затвердити результати жеребкування щодо черговості надання ефірного часу на державних загальнонаціональних телерадіоканалах кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, що виділяються на підготовку і проведення виборів Президента України у 2004 році (додатки 1, 2).

2. Опублікувати у триденний строк у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» результати жеребкування щодо черговості надання ефірного часу на державних загальнонаціональних телерадіоканалах кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України.

3. Копії цієї постанови видати кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. або їх уповноваженим представникам у Центральній виборчій комісії з правом дорадчого голосу чи довіреним особам в єдиному загальнодержавному виборчому окрузі, надіслати Національній телекомпанії України, Національній радіокомпанії України, Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення, Державному комітету телебачення і радіомовлення України.

Голова Центральної виборчої комісії Я. ДАВИДОВИЧ.

13 грудня 2004 року
№ 1286.

Додаток 1
до постанови Центральної виборчої комісії
від 13 грудня 2004 року № 1286

РЕЗУЛЬТАТИ
жеребкування щодо черговості надання ефірного часу кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. на Першому Національному телеканалі Національної телекомпанії України (УТ-1)

№ з.п.	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата на пост Президента України	Дата надання ефірного часу, визначена жеребкуванням	Час надання ефірного часу, визначений жеребкуванням
1.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	21.12.2004	19.50 - 20.20
2.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	22.12.2004	19.50 - 20.20
3.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	23.12.2004	19.50 - 20.20
4.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	24.12.2004	19.50 - 20.20

Секретар Центральної виборчої комісії С. ДУБОВИК.

Додаток 2
до постанови Центральної виборчої комісії
від 13 грудня 2004 року № 1286

РЕЗУЛЬТАТИ
жеребкування щодо черговості надання ефірного часу кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. на першому каналі Національної радіокомпанії України (УР-1)

№ з.п.	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата на пост Президента України	Дата надання ефірного часу, визначена жеребкуванням	Час надання ефірного часу, визначений жеребкуванням
1.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	21.12.2004	21.05 - 21.50
2.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	22.12.2004	21.05 - 21.50
3.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	23.12.2004	21.05 - 21.50
4.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	24.12.2004	21.05 - 21.50

Секретар Центральної виборчої комісії С. ДУБОВИК.

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ
ПОСТАНОВА

Про затвердження результатів жеребкування щодо черговості надання друкованих площ в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» кандидатам на пост Президента України Ющенку В.А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України

Відповідно до частини дев'ятої статті 60, частин другої — четвертої статті 63 Закону України «Про вибори Президента України» та керуючись статтями 12, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Затвердити результати жеребкування щодо черговості надання друкованих площ в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, що виділяються на підготовку і проведення виборів Президента України у 2004 році (додатки 1, 2).

2. Опублікувати у триденний строк у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» результати жеребкування щодо черговості надання друкованих площ кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. для проведення ними передвиборної агітації перед повторним голосуванням 26 грудня 2004 року на виборах Президента України.

3. Копії цієї постанови видати кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф. або їх уповноваженим представникам у Центральній виборчій комісії з правом дорадчого голосу чи довіреним особам в єдиному загальнодержавному виборчому окрузі, надіслати редакціям газет «Голос України» та «Урядовий кур'єр», Державному комітету телебачення і радіомовлення України.

Голова Центральної виборчої комісії Я. ДАВИДОВИЧ.

13 грудня 2004 року.
№ 1287.

Додаток 1
до постанови Центральної виборчої комісії
від 13 грудня 2004 року № 1287

РЕЗУЛЬТАТИ
жеребкування щодо черговості надання друкованих площ в газеті «Голос України» кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф.

№ з.п.	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата на пост Президента України	Дата публікації визначена жеребкуванням	Місце публікації (номер сторінки)
1.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	21.12.2004	4
2.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	21.12.2004	5

Секретар Центральної виборчої комісії С. ДУБОВИК.

Додаток 2
до постанови Центральної виборчої комісії
від 13 грудня 2004 року № 1287

РЕЗУЛЬТАТИ
жеребкування щодо черговості надання друкованих площ в газеті «Урядовий кур'єр» кандидатам на пост Президента України Ющенку В. А. та Януковичу В. Ф.

№ з.п.	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата на пост Президента України	Дата публікації визначена жеребкуванням	Місце публікації (номер сторінки)
1.	ЮЩЕНКО Віктор Андрійович	23.12.2004	4
2.	ЯНУКОВИЧ Віктор Федорович	23.12.2004	5

Секретар Центральної виборчої комісії С. ДУБОВИК.

Чим багата наша палата

Фото Анатолія ЛИСЕНКА (прес-служба УНК МТП).

Перший віце-президент, народний депутат України Микола Оніщук (ліворуч) і президент УНК МТП Володимир Щелкунов.

У діяльності всього Українського національного комітету Міжнародної торгової палати і багатьох його регіональних представництв помітні зміни на краще. Про це заявив президент УНК МТП Володимир Щелкунов на засіданні правління комітету, яке розглядало підсумки роботи за 2004 рік. Відзначено: поліпшили роботу комісії, зокрема, з питань інтелектуальної власності та трансферу технологій, якості, сертифікації, конкурентоспроможності та системного екологічного менеджменту, фармацевтики і сучасних технологій, бюро протидії комерційним злочинам тощо.

Активніше почали працювати школа бізнесу, постійно діючий третейський суд при комітеті. З його ініціативи розробляють урядову програму «Бізнес та суспільство». Розпочато створення системи рейтингової оцінки галузей національної економіки та підприємств України.

За підсумками роботи минулого року міжнародні сертифікати партнерської діяльності було вручено ЗАТ «Київський міжнародний контрактовий ярмарок», «АсМАП України», ДАК «Хліб України» та ДП «Сімекс-Україна». Отже, вони як суб'єкти підприємницької діяльності також отримали статус надійних партнерів у внутрішніх та міжнародних господарських відносинах. Правління УНК МТП затвердило плани подальшого розвитку, міжнародного співробітництва, розглянуло інші важливі питання, спрямовані на підвищення загального іміджу комітету.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Київ.

Просять «Біломор-каналу»

На деякий час, до стабілізації політичної ситуації в Україні, припинили фінансування контрактів зарубіжні партнери кам'янець-подільських підприємств Хмельницької області. Польські замовлення виробничій фірмі «Модуль», яка спеціалізується на виготовленні легких металоконструкцій, ще не знято, але й не проплачено, повідомив заступник міського голови Кам'янця-Подільського Володимир Казачук. Також місцева влада стривожена завтрашнім днем міського птахокомбінату, чиї основні виробничі показники пов'язані з експортом м'яса російським споживачам. Тим часом керівники тютюнової фабрики, котра в останні роки була на межі занепаду, налаштовані оптимістично: в них з'явилися замовлення зі східних регіонів на випуск «ностальгійних» цигарок типу класичного «Біломор-каналу».

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

ВІСТІ З КРИМУ

Відновили довіру

Кримські банкіри звернулися до Антимонопольного комітету України з вимогою розслідувати кожний факт підвищення цін. Винних покарають.

— З початку місяця жителі півострова поклали на депозитні внески в комерційні банки 115 млн. грн. в національній та іноземній валюті. Відплив внесків припинився, люди повертають зняті з банківських рахунків гроші, курс долара на чорному ринку падає, щодня зменшується його ажіотажний попит, почав працювати розроблений комплекс заходів стабілізації національної валюти, фінансова робота підприємств повернулася у нормальне русло, — **повідомив начальник Головного управління Нацбанку України в автономії Анатолій Бурдюгов.**

Ціни під контролем

На доповнення до раніше прийнятої постанови про утримання зростання цін на хлібобулочні вироби уряд автономії ухвалив постанову про регулювання цін на найважливіші види продовольчих товарів. Зокрема, на яловичину, птицю, олію, молочні продукти, крупи й цукор. Попередньо прийнято ще одну постанову про відновлення державного регулювання цін на бензин та дизельне паливо, яке реалізують суб`єкти підприємництва усіх форм власності, й обмежено ціни на яйця. Регулювання тут зводиться до обмеження рентабельності виробника яєць десятьма відсотками під час формування відпускних цін.

Віктор ХОМЕНКО.

Літати, а не «повзати»

Обласна рада шукає доброго хазяїна для обласного комунального підприємства «Аеропорт Херсон». Призначений для того, щоб «літати», об'єкт давно перебуває у стані «повзання», і херсонці, котрим треба летіти, змушені користуватися сусіднім Миколаївським летовищем.

Багаторічні спроби вдихнути життя у власний аеропорт не дали жодних змін. А призначений з Миколаєва попередній керівник, за неофіційними версіями, мав завдання сусіду-конкурента довести до ручки. Нині депутати сподіваються відродити занепале підприємство. Інвестор, що зголоситься на таку місію, має зберегти профіль виробництва, колектив чисельністю близько двох сотень осіб, погасити борги у зарплаті та податках. На це йому буде потрібно, за словами директора аеропорту Сергія Юрченка, не менш як 1,5 мільйона гривень.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

Лаконічно, гостро, смішно

Лауреат другої премії Олексій КУСТОВСЬКИЙ.

Переможець першої номінації Віктор Богданов.

(Початок на 1-й стор.).

У першій номінації премії здобули відповідно Віктор БОГДАНОВ із Запоріжжя, Василь ВОЗНЮК із Житомира, третьої премії удостоєно двох художників — Ольгу СЛОБОДІНУ із Дніпропетровщини та Миколу КАПУСТУ із Донецька.

У другій номінації переможцями визнано киянку Олену ЦУРАНОВУ, дніпропетровця Олександра ДУБОВСЬКОГО, херсонця Вадима СИМИНОГА.

Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО (Київ), Ігоря ГУНЮ (Дніпродзержинськ), Олега СЕРЕДУ (Київ) відповідно премійовано у третій номінації.

Першу і третю премію в номінації «Специфіка аграрного бізнесу» одержали кияни Вадим ШЕВЧЕНКО та Георгій МАЙОРЕНКО. А от за лауреата другої премії Олексія КУСТОВСЬКОГО «Голос України» вболівав, зізнаємося, найбільше. Олексій не так давно прийшов працювати в «Голос України» і своїм талантом, наснагою, добрим гумором і художнім стилем збагатив наше видання. Вітаємо тебе, Олексію, з перемогою у конкурсі. Нехай їх, перемог, буде багато і різних!

Заохочувальними призами за підсумками конкурсу нагороджені також Андрій БУДНИК, Віталій ГРІНЧЕНКО, Володимир СОЛОНЬКО, Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ, Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ, Олександр ЖИТНИКОВ, Євген САМОЙЛОВ, Сергій РЯБОКОНЬ, Олег ЛОКТЄВ, Валерій МОГИЛЬНИЙ.

Вітаємо всіх конкурсантів, зичимо добра і творчих здобутків. І на шпальтах «Голосу» — також. Адже майже всі названі художники, врешті, наші активні автори, а їхнє мистецтво — фактично продовження журналістики. Лаконічної, гострої, з гумором про серйозне.

Світлана ПИСАРЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Приз «Голосу України» отримує Володимир КАЗАНЕВСЬКИЙ.

У НОМЕР

■ *Запоріжжя*

Життя за дев'ятибальною шкалою

Михайло Якович **(на знімку),** мешканець райцентру Михайлівка, збирає пам'ятники вождів. Але, по правді, не цим цікавий 75-річний сільський дядько (дідом назвати кремезного чоловіка язик не повертається).

Унікальний Михайло Сімченко своєю захопленістю, непосидючістю і часом дитячою вдачею. «Це від моря», — усміхається в розкішну бороду флотський старшина.

Погруддя на подвір'ї — видимі квіточки. А зазирніть на веранду, до кімнати, сараю. Скільки тут стародавніх речей, дрібничок на зразок рогатки і батога... Ось колекція значків, а ось понад 500 пляшок. Ну, а атрибутика моря тут — куди не стань...

— П'ять з половиною років на Балтиці відходив — це вам не біля материної спідниці, — пишається Михайло Якович. — А тепер на присягу батьки приїжджають. Та я із сорому утопився б, якби побачив матір з хустинкою біля очей...

Сімченко часом запальний. Але справедливий, швидко відходить. Це вам Ганна Іванівна **(на знімку)**, дружина, підтвердить. Як-не-як наступного літа 50 років спільного життя святкуватимуть. Про характер батька, діда і хазяїна, кожний по-своєму, вам розкажуть сини, невістки, онуки, правнучка, Савка і Боцман. Останні — кіт і собака. Члени родини, між іншим.

Особлива розмова — про здоров'я. Лукавити при дружині, гадаю, Михайло Якович не став би, тому цитую: «Босоніж ходжу до снігу, щодня, якщо не штормить, зарядку роблю. Дороги до лікарні не знаю, жодної пілюлі не випив. П'ю інше...»

Здоровий то здоровий, але одного разу прихопив Сімченка ревматизм. «Ні охнути, ні руки підняти». А тут лампочка біля входу до будинку перегоріла. Почав старшина в дощ викручувати її... Що було — майже не пам'ятає. «Затрусило мене з незвичайною силою — провідником я, старий, став. Адже босоніж у калюжі стояв...»

Одне слово, ревматизму як і не було. «Кого він мучить — притуліться до проводу», — чи то жартує, чи то радить дивакуватий Сімченко.

Однак є в нього надзвичайно серйозне захоплення — пише він історію сучасності.

Як відомо, Валерій Золотухін, відомий актор і батько недавно народженого сина Іванка, веде щоденник з 1958-го. Дрібним почерком списав артист 87 зошитів по 96 аркушів кожен.

Михайло Якович Сімченко щоденники веде десять років. Щодня, якщо, знову-таки, не штормить. Що це означає? Загляньмо до рукопису. «29.07.2001. Неділя. День ВМФ. Шторм дев'ять балів. Випито ... шосту пляшку. Штормило два дні».

— Ну, це вже благовірний загнув, — сміється Ганна Іванівна. — Хвалиться, бажане за дійсне видав.

Дивно, але непокірний Михайло Якович у відповідь на «зухвалість» промовчав.

Мовчки узяв він баяна і так само мовчки пройшовся по клавіатурі, награючи «Амурські хвилі»...

Іван ІЛЛЯШ.
Фото автора.

■ *Севастополь*

«Замазучені» аферисти спіймалися

Майже три з половиною мільйона гривень допомогли зберегти міській казні співробітники відділу контррозвідувального захисту економіки Севастопольського відділення СБУ. Саме стільки коштує місту в опалювальний сезон пальне для котелень на рідкому паливі. Першу партію підпільного мазуту, що й тепла не дає, й устаткування з ладу виводить, одержала котельня села Верхньосадового. Якби «пробна куля» у цьому селі пройшла, то слідом за першою партією в 16 тонн паливо сумнівного походження надійшло б і до інших котелень комунального підприємства «Севтеплоенерго». Команду прийняти фальсифікат, який не має паспорта якості, товарно-транспортної накладної та інших необхідних документів, дав начальник відділу пально-мастильних матеріалів цього підприємства. Тепер він тут не працює. Так звані замазучені відходи замість повноцінного рідкого палива місту-герою підсунули бахчисарайські комерсанти, **повідомляє наш власний кореспондент Світлана КАЛИНОВСЬКА.**

■ *Житомирська область*

Наркотик для... городу

У клуні одного з будинків працівники Баранівського райвідділу міліції виявили мішки з маковими головками. А коли піднялися на горище, побачили біля комина ще 11 таких мішків, чимало маківок було розстелено для просушування. Господарці цього будинку — 76 років. Як пояснила вона, такий щедрий «урожай» виростила на власній присадибній ділянці, а зберігала для того, щоб навесні... підживити город, **повідомляє наш власний кореспондент Олексій КАВУН.**

■ *Чернігів*

Турнір винахідників

У місті на Десні відбувся всеукраїнський турнір юних винахідників і раціоналізаторів, де школярі з багатьох куточків України демонстрували свої розробки та проекти. Перемогу в турнірі здобули представники Волині та Українського фізико-математичного ліцею (Київ). Друге і третє місця поділили між собою юні обдарування Одеського та Харківського фізико-математичного ліцеїв. Журі відзначило також неординарні роботи школярів-винахідників Лохвиці, Запоріжжя, Сум. Переможці турніру отримали нагороди, **повідомляє наш власний кореспондент Сергій ПАВЛЕНКО.**

Олег ТЯГНИБОК: «Здатність жертвувати всім, навіть життям, заради держави»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ»

Олег ТЯГНИБОК, народний депутат України двох останніх скликань. Народився 1968 року у Львові. Має дві вищі освіти — Львівський медінститут (спеціальність — хірург) та Львівський держуніверситет ім. І. Франка (правознавство). Працював у Львівській лікарні швидкої медичної допомоги. Голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода». Позафракційний, член Комітету ВР з питань бюджету. Одружений, виховує трьох дітей.

— У великій політиці ви завжди відзначалися радикальними поглядами. Вважаєте радикалізм єдино прийнятним методом політичної боротьби?

— Я не назвав би свої політичні погляди радикальними. Це погляди українця-патріота, який хоче жити на своїй землі, хоче, щоб його нація мала власну гордість і національну гідність. Щоб Україна була великою європейською цивілізованою державою, з якої не сміялися б, а з якою рахувалися б у цілому світі, поважали за позицію, принциповість. Щоб українці в Україні жили так, як французи у Франції чи британці у Британії.

— Ви представляєте націоналістичне крило української політики. Наскільки, на ваш погляд, сприймає все українське суспільство ідею націоналізму?

— Усе суспільство не може сприймати тільки націоналістичну ідею, так само як тільки ідею демократії, лібералізму, консерватизму чи комунізму. Згідно з соціологічними опитуваннями, сьогодні націоналістичну ідеологію підтримують від 10 до 12 відсотків мешканців України. Однак націоналістичну ідеологію потрібно доступно і зрозуміло донести до народу. Крім того, дуже часто наші опоненти, що мають контрольовані ЗМІ, перекручують, викривляють наші погляди, спотворюючи їх.

— А що таке націоналізм у вашому розумінні?

— Це — вища форма патріотизму, здатність жертвувати всім, навіть своїм життям, заради своєї нації, землі, держави.

— Кажуть, 30 листопада саме ви були одним з ініціаторів невдалого штурму Верховної Ради. Навіщо вдаватися до таких радикальних кроків?

— Після того, як у парламенті фактично провалилося голосування стосовно відставки уряду, і за основу було проголосовано постанову, що скасовувала попередню постанову ВР про недовіру ЦВК, Володимир Литвин на вимогу депутатів із коаліції «Сила народу» оголосив перерву. І вже після перерви планувалося ставити на голосування прийняття в цілому цієї постанови. Для опозиції це означало би повний провал. Тому частина керівництва коаліції прийняла рішення завести людей до парламенту, щоб вони, як у багатьох інших європейських країнах, могли подивитися в очі народним депутатам. Окрім мене, в цій акції брали участь близько 30 депутатів. Те, що потім сталося біля четвертого під'їзду ВР, допомогло зробити кілька важливих речей. По-перше, В. Литвин закрив сесію, відтак не було прийнято в цілому постанову про скасування рішення щодо недовіри ЦВК. По-друге, опозиція отримала достатньо часу для роботи з депутатами, і наступного дня 228 голосами було прийнято постанову про недовіру уряду. Тобто штурм Верховної Ради був вдалий, а наші дії були цілком виправдані.

— Як ставитеся до досягнення домовленостей не силовими методами, а за столом переговорів?

— Досить скептично. Не вірю, що в даному разі шляхом переговорів можна досягнути рішення, яке задовольнило б обидві сторони. На мій погляд, Вікторові Ющенку не потрібно було йти на переговори ні з Януковичем, ні з Кучмою. Це була помилка. Треба було робити рішучіші й принциповіші кроки, коли на вулиці стояли мільйони людей. Але тепер уже пізно говорити про якісь радикальніші кроки.

— Після вашого виступу на могилі вояків ОУН-УПА вас виключили з фракції «Наша Україна». Нині ви підтримуєте цю команду на мітингах. Чи означає це, що ви розкаялися за той виступ?

— За відсутністю складу злочину прокуратура закрила кримінальну справу, порушену після мого виступу на горі Яворина, і цим фактично визнано, що це було політичним замовленням. Від своїх поглядів я ніколи не відмовлявся і не відмовляюся. Нині, як позафракційний депутат, не входжу до чиєїсь команди. Моя участь у «помаранчевій революції» — це позиція українця-патріота, який розуміє, що стара влада повинна піти, а прийти нова, мають змінитися не тільки обличчя, а й уся система влади. Хоча до деяких заяв В. Ющенка, особливо щодо національної політики, у мене є дуже багато запитань.

— Пане Олеже, ви — один із тих депутатів, хто голосував проти політреформи. Чому зайняли таку позицію?

— Бо вважаю, передусім, голосування за політичну реформу 8 грудня 2004 року таким, що суперечить інтересам українського народу. Україна сьогодні потребує не політичної реформи, а суворого виконання чинних законів. Мільйони українців вийшли на вулиці, захищаючи своє волевиявлення. Вони прагнуть змінити режим, а не трансформувати його. Для діючої влади політична реформа є останнім шансом уникнути відповідальності за скоєне під час її правління, а також — запорукою для багатьох теперішніх можновладців залишитися при владі. Підкилимні переговори, пакетне голосування, інші кулуарні технології — це вчорашній день. Сьогодні український народ довів, що саме він є суб'єктом політичного життя. І сьогодні саме народ через всеукраїнський референдум має визначати, в якій державі він хоче жити: у парламентській чи в президентській.

Юліана ШЕВЧУК.

Втрачені можливості — дороге задоволення

ЦІНИ-2004

Якщо подивитися вглиб зовні успішного року, то цілком очевидно, що перед Кабінетом Міністрів і Нацбанком стояло двоєдине завдання: досягти вищого, ніж торік, зростання ВВП і нижчої, ніж торік, інфляції. Виконали перше (2003 року ВВП зріс на 9,4 відсотка) і провалили друге (2003-го індекс споживчих цін становив 108,2 відсотка). Що, власне, вплинуло на цінову динаміку на рівні виробництва і споживання?

Віжки сліпого потурання

Чимало політиків цінову аритмію пов'язували з виборами Президента, під які залучалися великі гроші, з надмірним зростанням монетарної маси і попиту на кредити, нестабільністю світових цін на нафту та з іншими важливими, проте, як на мене, не вирішальними чинниками. Темпи інфляції почали прискорюватися з квітня під впливом нестабільних світових цін на нафту і подорожчання м'ясопродуктів. (Ціни на м'ясо та птицю на цей час зросли на 5,5 відсотка проти грудня 2003 року.)

Уряд обрав шлях адміністративного протистояння ринковій кон'юнктурі та інтересам нафтотрейдерів і не визнав потреби імпортувати м'ясо і корми, згубно покладаючись на природне покращення у тваринницькій галузі у другому півріччі. Становище поліпшилося, однак не завдяки зниженню витрат на виробництво м'яса, а за рахунок інфляційного податку на громадян. Показово, що в жовтні уряд уже втретє (!) за два останні роки недооцінив потребу збільшити імпорт м'ясопродуктів та обмежити їх експорт — і це посилило інфляційні очікування наприкінці року, бо втрачені можливості обходяться економіці недешево.

У жовтні, коли річний вимір інфляції сягнув 11,7 відсотка, стало зрозуміло, що уряд програв боротьбу з цінами. Не усвідомивши природи цінової нерівноваги, він не міг її виграти апріорі.

В індустріальному секторі ціни, які зросли за 2003 рік на 11,1 відсотка, розгойдували, з одного боку, негативні наслідки стрімкої лібералізації, а з другого — некеровані процеси в економіці. Формального впливу держави на дві важливі складові собівартості продукції — енергоносії і транспорт — виявилося недостатньо для утримання інфляції через відсутність конструктивного діалогу з бізнесом. В економіці вже давно превалюють суб'єкти недержавної форми власності — більш як 80 відсотків промислового і 90 — сільськогосподарського виробництва в активі приватних підприємств. Отже, Кабінету Міністрів забракло належної кваліфікації (він і не прагнув її здобути. — **Авт.**) для того, щоб поліпшити управлінські функції за відсутності монополії держави на засоби виробництва. Уряд до кінця тримав віжки сліпого потурання великому бізнесу. Звідси — безпорадність, яку ми спостерігали під час кризових явищ у різних сегментах внутрішнього ринку: коксохімічному, добувному, зерновому, нафтопродуктів тощо.

Керувати великим бізнесом легше і прибутковіше, але потурання йому триває впродовж багатьох років. Потураємо, бо не маємо дієвого механізму законодавчого регулювання відносин. На тлі нехтування правами підприємців середньої руки, які протестували проти цього також у листопаді. До речі, саме цього місяця зростання оптових цін сягнуло річного піку у 2,2 відсотка, що, з одного боку, погіршувало перспективи конкурентоспроможності українського експорту, а з другого — програмувало цінову нестабільність на споживчому ринку в найближчому майбутньому.

Називати таку політику уряду продуктивною може лише невіглас. Або той, хто не розуміє, що економічному зростанню неабияк сприяли (і сприяють дотепер) високі ціни на зовнішніх ринках, занижений курс гривні і попит на кредити. До речі, в цивілізованих країнах саме малий та середній бізнес виробляють левову частку національного доходу. Боронь, Боже, я не применшую ваги великого бізнесу як активного учасника зовнішньоторговельних операцій, постачальника в країну валютної виручки, рушія економічного зростання. Зауважу лишень, до яких наслідків призвело сліпе потурання йому з боку уряду. Американські та прибалтійські банки почали закривати кореспондентські рахунки українських через недовіру до «чистоти» валютних операцій, які здійснюють їхні клієнти. Причина —відмивання коштів через офшорні компанії, яке набуло масового характеру ще до політичної кризи. Долар зникав з країни наїжджеными каналами: купували акцію, скажімо, за кілька доларів, а продавали своїй офшорній компанії за кілька тисяч. Це ускладнило закупівлю по імпорту паливно-енергетичних та сировинних ресурсів, товарів інвестиційного призначення для багатьох тисяч українських підприємств. Сепаратистські заяви владних зверхників індустріального Сходу і деяких антигероїв України вже асоціювалися з сірником у пороховому складі. Здетонувало на депозитному ринку у жовтні. Нагадаю: у момент, коли реальні доходи населення вже стрімко скорочувалися, відплив гривневих депозитів громадян сягнув 4,8 відсотка (торік мали приріст. — **Авт.**). А «вибухнуло» вже на початку грудня, коли до політичної іскри, яка здебільшого сприяла дестабілізації на валютному ринку, додалися відверто помилкові рішення, як-то зниження процентних ставок за строковими депозитами в листопаді (на 5,7 відсотка). У грудні вже було зрозуміло, що інфляційний податок у країні за підсумками року буде істотно вищий за 10 відсотків.

За що боролися і як?

Запитай Миколу Азарова, чи сприяє тіньовий обіг розкручуванню цін, створюючи дисбаланс грошової і товарної пропозиції, він, мабуть, відповів би ствердно. Але нині йому не до того, бо стрімко скоротилися казначейські рахунки, надходження до загальнодержавного бюджету, ліквідність банківської системи. А відтак мова про реальну загрозу падіння товарної пропозиції до межі, за якою — черговий виток інфляції. У Кабінеті Міністрів нарешті помітили те, чого раніше не хотіли бачити. Високі оптові ціни не стимулювали виробника нарощувати випуск товарної продукції: номінальні ціни гарантували й без того високі номінальні прибутки! Інакше кажучи, інфляція гальмувала темпи економічного зростання, які й так з весни невідворотно вщухали. Уряд не помічав того, що оптова інфляція у другій половині року почала розряджатися у роздрібну, а відтак соціальний пакет, який мав поліпшити імідж провладного кандидата на президентське крісло, був вибухонебезпечний. Колишній Перший віце-прем'єр-міністр Микола Азаров наприкінці року публічно визнає, що економічних передумов для гарячкового і, зрештою, політично кон'юнктурного рішення щодо підвищення мінімальних пенсій до прожиткового рівня у вересні не було, хоч він і завізував його. Вже у жовтні поява на споживчому ринку колосальної маси готівки дестабілізувала становище на готівковому ринку валют. У листопаді комерційні банки спробували, було, зняти частину обмежень, але на піку інфляційних очікувань виникла чергова хвиля попиту на іноземну валюту. Бізнес почав виводити капітал з банківської системи. Довелося застосовувати безпрецедентні адміністративні важелі тиску на ресурсний та валютний ринки, щоб стримати подорожчання інвестиційного імпорту для економіки, яка, заробляючи країні на прожиття, повсякчас втрачала обігові кошти.

За що боролися, на те й напоролися? Щодо боротьби, очевидно, сильно сказано, бо неодноразовий перегляд облікової ставки у другому півріччі, що, природно, підігрівало інфляційні очікування, умови ломбардного кредитування (під заставу цінних паперів), навіть ініційована Нацбанком ефективна зміна правил гри на валютному ринку більше скидалися на пручання інфляції, аніж на рішучу боротьбу з нею. Адже спосіб, у який розв'язали казначейську «панчоху» в ім'я здобуття передвиборних симпатій пенсіонерів, шокував навіть студентів економічних факультетів. Соціальні виплати уряд здійснив здебільшого за рахунок надпланових коштів від приватизації, тим самим поглибивши дефіцит бюджету. Інакше кажучи, кращі індустріальні об'єкти, на кшталт підприємств «Укррудпрому» і «Криворіжсталі», безпардонно проїли. До того ж у найнесприятливіший для цього час, коли монетарна маса вже не відповідала товарній пропозиції, у момент стійких інфляційних очікувань, збурених суперечливим перебігом президентської кампанії. Перед банківською системою наприкінці року постав колосальний ризик втратити найвагоміший інструмент для протистояння інфляції — зростання вкладів населення. І хіба не природно, що перші в черзі на закриття або переоформлення гривневих депозитів у валютні стояли вкладники східних регіонів?!

Усепоглинаюча іржа

Але повернімося до цін. Ініційовані антиінфляційні заходи спрямовувалися на обмеження грошово-кредитної і бюджетної політики, що, зрештою, призводило до згортання виробництва і негативного впливу на фінансово-господарську діяльність підприємств, до високого попиту на гроші та розкручування їх тіньового обігу. Зростання цін на товари і послуги мало витратне підгрунтя і навдивовижу руйнівну силу. Так, наляканий торік зерновою кризою уряд мобілізував імпортерів на закупівлю великих партій пшениці за ціною 1200—1300 гривень за тонну. Сьогодні ціни на пшеницю істотно знизилися, через що великі підприємства не мають змоги продати перероблене борошно навіть за собівартістю.

Тепер прислухайтеся до того, про що каже нині генеральний директор АТ «Київенерго» Іван Плачков: люди припинили платити за житлово-комунальні послуги, щойно довідалися, що уряд збирається провести взаємозалік. Але для Плачкова відсутність платежів населення означає припинення поставок природного газу для роботи енергосистем узимку. Прислухайтеся до енергетиків, будівельників, металургів, машинобудівників, хіміків, транспортників, які сьогодні в один голос кажуть про зростання цін, котрі роблять виробництво і споживання дорогим задоволенням для споживача.

Проте ціни в державі зростали цьогоріч у руслі і всупереч чинному законодавству залежно від розміру собівартості продукції. Національна комісія з регулювання електроенергетики (НКРЕ), скажімо, накручувала ціни на електроенергію, необгрунтовано затверджуючи свої тарифи (за два роки роздрібний тариф збільшився майже вдвічі). А підтримувані НКРЕ інвестиційні програми для приватних обленерго обходилися споживачам у 300 мільйонів доларів, на які можна було провести ще одні президентські вибори. Міністерство транспорту переглядало свої тарифи на основі моніторингу експлуатаційних витрат, а вони з огляду на інвестиційні проекти Укрзалізниці влітку щомісяця додатково зростали до 2,5 мільйона доларів. Однак залізниця ініціювала чергове підвищення тарифів за використання рухомого складу, попри те, що це спричиняло подорожчання продукції добувних галузей і металургії. Липневу інфляцію здебільшого спровокувало зростання тарифів на електроенергію, тепло, міський транспорт.

Уже підраховано, що зі 140 видів платних послуг, які надають госпрозрахункові організації міністерств і відомств, 39, або 27,9 відсотка, не відповідали чинному законодавству. Хіба не зворушливо — вартість послуг санітарно-епідеміологічної служби зросла від минулої осені до нинішньої, за даними громадських організацій, удесятеро й більше(!), тож рентабельність деяких видів послуг цієї служби, за підрахунками тижневика «Бізнес», сягнула 1000 відсотків!

Згадайте, в лютому ми мали утричі меншу інфляцію, ніж у січні, але наприкінці року були вимушені встановити мораторій на зростання цін. А в лютому металургійна, хімічна, машинобудівна галузі блискуче закінчили 2003 рік — економічне зростання за два перші місяці сягнуло 9 відсотків. Позитивне сальдо платіжного балансу випереджало аналогічний показник попереднього року на 518 мільйонів доларів чи не вперше завдяки експорту товарів, а не послуг. Благотворний вплив економічного зростання та валютного курсу посилювало ілюзію монетарної збалансованості — Нацбанк емітував гривню, зміцнюючи свої резерви, Казначейство зосереджувало на своїх рахунках мільярди гривень... Водночас бурхливі темпи зростання оптових цін, які формували потенціал роздрібної інфляції на друге півріччя, нехтувалися. Цінова іржа у другому півріччі з'їла сотні мільярдів гривень суспільних доходів, які мали б задовольняти інвестиційний попит індустріального сектору економіки та АПК, унеможливити невідворотне зростання дефіциту бюджету, який віддзеркалює не що інше, як урядовий борг. І тепер усіх цікавить одне запитання: який буде лютий наступного року. Вже зрозуміло, що за будь-якого Президента і за будь-якого уряду він радикально відрізнятиметься від того, що ми мали цьогоріч. Він буде сніжний і морозяний, але вже інфляційний.

Сергій ВЛАД.

Мал. Віктора ПОПОВА, Миколи КАПУСТИ.

СУСПІЛЬСТВО

Ракові клітини в «зелених легенях»

Фото автора.

ПРОБЛЕМА

Депутати Львівської міської ради на чолі з міським головою Любомиром Буняком залучають громаду до боротьби за збереження рекреаційної зони — Брюховицького лісу.

Сюжет — неновий і неоригінальний для нинішнього українського повсякдення: Брюховицька селищна рада ухвалила рішення передати в оренду з викупом майже 20 гектарів лісу, який донедавна належав до «1-ї групи рекреаційного і оздоровчого призначення курортної території». Ліс, що живить озоном Львів і є територією теренкурів для людей із тяжкими серцево-судинними захворюваннями (там знаходиться реабілітаційний центр), передали приватним фірмам «Буддизайн» та «Новобуддизайн». А ті мають намір збудувати 120 котеджів. Територію уже відмежовують високою бетонною огорожею.

Неординарними в цій історії є одностайні рішучі дії органів влади і громадськості, які об'єдналися в ім'я спільної благородної мети. Варто нагадати, що наше кам'яне місто — не переобтяжене, м'яко кажучи, водними артеріями і «зеленими легенями». Львів'яни не раз ставали на захист чи не кожного дерева, котрому загрожує сокира. Прокуратура області опротестувала рішення Брюховицької селищної ради. Цей протест мали розглянути на сесії селищної ради. На цю сесію приїхала «група підтримки» інтересів громади на чолі із міським головою Львова Любомиром Буняком, його заступником Василем Лозинським.

Звісно, депутати Львова могли взяти участь у роботі іншого самоврядного органу лише як гості. Та гості (близько 50 осіб, включно із журналістами) і не претендували на іншу роль. Однак селищна рада зустріла нас пусткою: ані голови — Івана Сала, ані секретаря, ані депутатів. І годі було допитатися, де ж вони? Куди подалися? А може, десь у лісі проводять «кущову нараду»? І ми вирушили на розшуки.

Представників місцевої влади не вдалося знайти, натомість місцеві мешканці охоче ділилися своїми гризотами. Пані Анна, яка живе в Брюховичах уже 40 років, бідкалася, що має клопіт із документами на право користування земельною ділянкою. Приходить до селищного голови, а тому ніколи вислухати: «Прийдіть пізніше, після виборів», — каже. Міський голова Львова Любомир Буняк пообіцяв допомогти...

У Брюховичах, приміському курортному селищі, рекреаційній зоні, улюбленому місці масового відпочинку львів'ян, золото, як то кажуть, «під ногами». Але місцевим мешканцям не дістається навіть золотого пилу. Тут проживає 1200 дітей шкільного віку, які навчаються в трьох старих пристосованих приміщеннях. Бо нову школу нікому добудувати. Львів'яни могли б поділитися із колегами досвідом проведення земельних аукціонів — надійного джерела поповнення місцевого бюджету. Нещодавно у Львові продано з аукціону земельну ділянку за ціною 2,532 грн. за квадратний метр(!) А земля у курортній місцевості — безцінна. Можна було б, кажуть фахівці, продавати тут якісь ділянки (не в рекреаційній зоні) і заробляти кошти для розвитку інфраструктури, але поки що селище забудовують дідівськими методами. На місці недавнього озера ми побачили осушену ділянку, до котрої впритул наблизилися новозбудовані котеджі.

■ ■ ■

У Брюховичах, приміському курортному селищі, рекреаційній зоні, улюбленому місці масового відпочинку львів'ян, золото, як то кажуть, «під ногами». Але місцевим мешканцям не дістається навіть золотого пилу.

■

За словами міського голови Львова, селищна рада Брюховичів наважилася зробити те, чого «не зробив жоден із окупантів краю, — знищення лісового масиву на догоду приватним структурам».

— Ми вважаємо, це — злочин проти львівської громади. Ми просимо депутатів селищної ради скасувати своє рішення, — заявив Любомир Буняк.

— Те, що ми бачили сьогодні, — суцільне порушення земельного законодавства з точки зору містобудівельної політики,— вважає заступник міського голови Львова Василь Лозинський.— Селище Брюховичі забудовується без генерального плану, без водогону, каналізації, газопостачання, електропостачання. Цього робити не можна. Потрібно зважити хоча б на соціальну та інженерну інфраструктуру. До нас звернулися місяців зо два тому з проханням надати фахову допомогу щодо здійснення містобудівельної політики в селищі. Але те, що робиться сьогодні, вже не змінити. Це можна поправити лише... бульдозером. Жахливі речі. За цими справами стоїть великий кримінал.

— Ми не дозволимо розпоряджатися ресурсами, які належать не лише місцевій громаді, а й мешканцям усього Львова, — каже голова комісії природокористування, охорони довкілля та благоустрою Львівської міської ради кандидат географічних наук Мирон Колодко.

— Нам телефонують місцеві мешканці, повідомляють про незаконне будівництво огорожі. Люди нарешті розуміють, що нема чого боятися, треба захищати свої інтереси, — додає депутат міської ради Віра Лясковська.

Акція із захисту «зелених легенів» від «ракових клітин» буде ще потужнішою. До неї долучаться й ошукані мешканці Брюховичів. А наша газета стежитиме за перебігом подальших подій.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів—Брюховичі—Львів.

Нове дихання жіночого руху

У грудні 2004 року виповнюється 120 років Українського жіночого руху. А наступного року відзначатимуть 60-річчя створення Об'єднання українських жінок (ОУЖ) у Німеччині. Саме цим датам був присвячений ювілейний Пленум Головної управи ОУЖ, який проходив у Мюнхені, в головній штаб-квартирі цього товариства у ФРН. Сюди приїхали представниці відділень жіночих організацій з Берліна, Ганновера, Гамбурга, Людвигсфельда і, звичайно, Мюнхена.

Голова Управи ОУЖ, відома громадська діячка та освітянка українського зарубіжжя Марія Ковалишин нагадала, що Український жіночий рух було засновано ще 1884 року. Тоді у колишньому Станіславі (нині —Івано-Франківськ) — з ініціативи громадської діячки Наталії Кобринської з'явилося перше товариство жінок. Згодом до нього приєдналися Софія Русова, Ольга Кобилянська, Олена Пчілка, Мілена Рудницька, Олена Теліга, Катерина Грушевська та багато інших відомих жінок. Вони, як і ті, що прийшли їм на зміну у наш час, вбачають свою місію у ствердженні авторитету України за кордоном, а також у збереженні народних традицій, мови, культурних надбань. Саме тому майже при всіх відділеннях ОУЖ у Німеччині існують суботні та недільні школи. А от Мюнхенська громада українських жінок взяла на себе ще одну благородну місію: вона зберігає пам'ять про українців, які загинули під час Другої світової війни у Німеччині у таборах смерті чи на важких роботах, і доглядає за похованнями тих часів. На жаль, молодь неохоче йде до закордонних жіночих організацій, які потерпають ще й через брак фінансування.

Неля ГЛУЗОВА.

Мюнхен.

Домувальник мимоволі

Рік тому наша газета порушила питання про перепланування квартири і обладнання пандуса в під'їзді одного з будинків у Калінінському районі, де мешкає шахтар-інвалід Юрій Кузьменко. Міський голова Олександр Лук'янченко пообіцяв проблему розв'язати.

Кошти на ці роботи виділили з бюджету вже цього року. А ось із виконавцями не склалося: бригада, яку прислало влітку міське житлоуправління, не відзначалася особливою працьовитістю. До того ж під час цих робіт було порушено проект перепланування, що його розробив науково-дослідний інститут спеціально для цієї квартири. Це означає, що інвалідний візок не втиснеться у нові отвори, а від ванни, приміром, доведеться взагалі відмовитися.

— І лише після того, як я побував на прийомі в першого заступника міського голови, житлове управління прислало інших робітників, — каже шахтар-інвалід. — Тепер переробляють. Ремонт триває вже не один місяць, але кінця-краю не видно.

Квартира Юрія Семеновича нагадує склад будівельних матеріалів. Внутрішні перегородки зламано. Ночує мій співрозмовник у куточку, відгородженому шафою. Ліжко накрите шматком шпалер. Виїхати кудись не може. Та й з досвіду знає, що ремонт контролювати треба. Унітаз, умивальник не працюють. Про те, як людина тижнями може прожити без цих зручностей, можна лише здогадуватися. «Мені б ще труби проіржавілі замінити, бо потечуть, — показує господар. — І освітлення над пандусом».

На день мого приїзду перед будинком, де мешкає Юрій Кузьменко, зяяли великі ями, заповнені водою. Ані робітників, ані огорожі навколо дірок не було. Так само ніхто не порався і біля пандуса, контури якого вже намітилися. А вже зима...

Ліна КУЩ.
Фото автора.

Донецьк.

ДО 60-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ

З легкої руки адмірала Нахімова

На севастопольському телеканалі «Бриз» йшла передача, присвячена 60-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. На екрані з'явилися кадри воєнної кінохроніки.

— Це ти! — схвильовано звернулася до чоловіка Лариса Іванівна Мураткіна.

— Ще й як може бути, — відповів не менш схвильований чоловік. — Я добре пам'ятаю, як військовий оператор знімав нас за роботою на спецкомбінаті № 1.

Наступного дня подружжя Мураткіних пішли до телевізійників «Бризу», де їм знову, вже повільно, прокрутили фронтову плівку. Затим переписали на відеокасету.

— На самому початку війни ми ходили вулицями, дивилися, щоб дотримувався режим затемнення, — згадує Олег Андрійович. — Скидали з дахів і гасили запалювальні бомби. І щоночі чекали ворожого десанту. Я вмів водити машину, і мене поставили супроводжувати машини із снарядами. Дуже пишався тим, що мені як супроводжуючому довірили табельну зброю.

Перший раз Олега поранили в 14 років. Швидко одужав і став працювати на спецкомбінаті — підземному заводі, на якому виробляли бойову зброю. Адже тоді все місто пішло під землю: і госпіталі, і школи, і дитячі садки розташовувалися у штольнях. Тоді і знімав військовий кінооператор.

Друге поранення в Олега було тяжке. Німці тіснили останніх захисників міста до мису Херсонес. Звідки морський транспорт під бомбардуваннями намагалися вивезти поранених, жінок, дітей. Від розриву ворожої бомби Олег дістав осколкове поранення у хребет і знепритомнів. Коли прийшов до тями, почув чужу мову.

Німці не розстріляли юного захисника Севастополя. Що було взяти з тяжкопораненого хлопчиська. Молодий організм упорався з важкими травмами. Метал із хребта Олега Мураткіна практично без знеболювання діставав головний лікар Богданівського артилерійського полку Семен Іванович Момот. Досвідченого медика німці випустили з табору для військовополонених і призначили головним лікарем цивільної лікарні — липнева спека загрожувала епідемією. Коли через місяць Олег став на милиці, вони вже разом працювали в підпіллі. Хлопець-каліка не привертав уваги німців, і Мураткін возив зібрані в Севастополі гроші, золоті годинники і каблучки, щоб виміняти їх у відносно спокійному Мелітополі на жовті «аусвайси» для потрібних людей. Багато підпільників з такими документами, які підтверджували лояльність до німецької влади, вільно пересувалися Кримом, улаштовуючи засідки ворогові в найнесподіваніших місцях.

Відтепер чудова знахідка кадрів воєнної кінохроніки поповнила літопис династії Мураткіних. Сам адмірал Нахімов нагороджував прадіда Олега, коли той йому під час першої оборони Севастополя 1854 року доставив французького офіцера.

— З легкої руки Нахімова ми і Мураткіними стали, — сміється Олег Андрійович. — А до того були Соловйовими. Це сталося тому, що прадід мій — матрос Петро Соловйов — був дуже спритним, смаглявим і на турка скидався. Тож свої і дали йому прізвисько Муратка. Він швидко вивчив турецьку мову і занадився в розташування до французів на розвідку ходити. Адже вони турецької мови не знали, ось і пішов один довірливий французький офіцер за турком, який дуже жестикулював і шваркотів незрозумілою мовою. Ось отут француза і схопили, а коли Нахімов запитав, хто придумав і здійснив операцію із захоплення офіцера із ворожого стану, матроси хором відповіли: Муратка. Павло Степанович поцілував кмітливого матроса і наказав до нагороди представити. Так у нагородних документах і написали Мураткін Петро. Куди вже потім було подітися? Так і стали Мураткіними.

Батько Олега теж воював у Першу світову на підводному човні «Щука».

За воєнні подвиги севастопольського підлітка було нагороджено медаллю «За оборону Севастополя». Нагорода знайшла його тільки 1984 року. І всі ці роки Олега Андрійовича мучила образа, чому його обійдено пільгами учасника бойових дій.

«Слава Богу, справедливість перемогла, коли Верховна Рада України підвищила статус жителів обложеного Севастополя», — каже ветеран. Після війни Олег Андрійович вивчився на інженера, обіймав високі посади, нині на пенсії, пише наукові статті, на зустрічах з молоддю розповідає про колишнє, незабутнє.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

На знімках: подружжя Мураткіних закладають Алею пам'яті на Сапун-горі; Олег Мураткін за декілька місяців до війни.

Фото із сімейного альбому.

Феєрверк таланту і душі

ФОТОРЕПОРТАЖ

У фойє київського ТЮГу проходила виставка. Фотографії, акварелі, живопис, кераміка, вишивка, прикладне мистецтво, вірші... Багато робіт вражали очевидним талантом і майстерністю виконання. Дивлячись на них, якось забуваєш, що їх автори — діти з непростим життям. А з випробуваннями, що випали на їх долю, не кожен дорослий може впоратися.

Ця дивовижна виставка була одним з епізодів завершального етапу Київського міського фестивалю творчості дітей і молоді «Повір у себе». Головна особливість цього фестивалю в тому, що його учасники — люди з обмеженими можливостями. Кожен з них тією чи іншою мірою не може робити те, що для більшості людей — просто. Але завдяки допомозі батьків, педагогів, соціальних працівників та організаторів фестивалю вони одержали можливість для самореалізації.

Чотири сотні фіналістів, що зібралися в театрі, — це кращі. Переможці районних конкурсів, в яких загалом брали участь майже три тисячі осіб. Молодшим ледь виповнилося п'ять років, старшим — за двадцять. Вони всі різні, займаються різними видами мистецтва, але всіх їх об'єднує прагнення до творчості, талант і сила духу, що дає змогу впоратися з наслідками недуг, розірвати рамки накладених ними обмежень.

Природно, як і в будь-якому конкурсі, тут були переможці. І була церемонія їх нагородження. Усе по-дорослому. Усе по-справжньому. Вісім номінацій — нагороди, квіти, теплі слова й оплески. Зі сцени лунала музика, діти співали, читали вірші, танцювали, грали епізоди з театральних постановок. Не всі переможці могли власноручно одержати нагороди. Не всі навіть змогли прибути до театру. Але з упевненістю можна сказати, що і вони взяли особисту участь у святі. І, напевне, навіть на відстані відчули ту невимовну енергетику радості творчості, натхнення і душевного піднесення, і духовної сили, яка панувала в залі.

Олег ДЕНИСОВ.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Хто затьмарює розмаїття кольорів?

Цех бісерних млинів.

СУЧАСНІ СЮЖЕТИ

Фарбовані лиси навколо заводу

— А знаєте, чому саме на Дніпропетровщині стільки розвелося «малярів»? — запитує начальник відділу маркетингу ВАТ «Дніпропетровський лакофарбовий завод» Костянтин Арнаутов. А тому, що всі вони, не соромлячись, використовують марку нашого заводу — колишнього флагмана всього Союзу.

Торік у Дніпропетровську гучно відкрили новий лакофарбовий завод «Поліфарб Україна». За п'ятдесят кроків від колишнього флагмана, на тій самій вулиці — Будьонного. Крім нього, тут безліч інших.

— Тіньовики різного штибу окупували ринок, мов та сарана, зі своїми підробками, — каже генеральний директор і голова правління ВАТ Євгенія Василенко. — І ніхто з ними не бореться. Ми самі виявляємо підпільні цехи і виробництва, котрі своє «вариво» збувають під маркою нашого заводу. Однак на цьому все й закінчується. Жодну недобросовісну фірму ще не закрито і не покарано.

Жар-птиця з лакофарбового

На жовтогарячому тлі різнокольоровий і довгохвостий павич, мов та чарівна жар-птиця, — такий товарний знак ВАТ «Дніпропетровський лакофарбовий завод». Завод не тільки цією візитною карткою вирізняється. Якістю виробів він здобув такий авторитет, що його ні з ким іншим не сплутаєш. Продукція не поступається найкращій імпортній. Чверть виробленого експортується. Усього цього досягнуто завдяки великим зусиллям. Лише за останні два роки на модернізацію наявного і придбання новітнього обладнання, впровадження сучасних технологій завод витратив майже 4 мільйони гривень. Запустили новий цех з виробництва лаків та нову лінію з виготовлення емалей, реконструювали цех цинкових білил. Тут виробляють не тільки традиційні лакофарбові матеріали, а й екологічно чисті вододисперсійні акрилові, швидкопросихаючі емалі та грунти, котрі можна наносити за будь-яких погодних температур. Проте наголошувати доводиться на іншому: завод фактично силоміць витісняють за борт.

Антимонопольний грається в кота-мишки?

Тіньовий ринок лакофарбової продукції не лише робить його «чорним», а й боляче б'є сумлінного виробника, оскільки знижує ціни на свої вироби. Адже тіньовики не обтяжені сплатою належних податків, витратами на очисні системи та споруди. І хоч підпільна продукція здебільшого нікудишня, як чимало й імпортної, проте вона наповнює ринок тоннами. Ось припис обласного управління захисту прав споживачів про заборону продажу в регіоні «фарбової продукції виробництва ЗАТ «Емпілс» (Росія), що не відповідає вимогам нормативних документів». Гадаєте, припис допоміг? Як мертвому припарка. Експерти, які цю фарбу перевірили, кажуть, що під час її використання на кожен квадратний метр фарби витрачається удвічі більше, ніж вітчизняної, а облущується вона вже через тиждень. Але фальсифікат продовжує надходити. Чому? А тому, що ввізне мито на лакофарбові матеріали настільки занижене, що іноземні виробники це вміло використовують. А з другого боку, митні тарифи на імпортну сировину для вітчизняної лакофарбової галузі завищені.

Або таке. На ринку сировини внутрішнього виробництва бал правлять два-три підприємства-монополісти. У дніпропетровців є неспростовні аргументи, що іноземцям вони продукцію збувають дешевше, ніж своїм. На вимогу заводчан, а також з ініціативи Спілки промисловців та підприємців України наш Антимонопольний комітет ще в червні минулого року розпочав розслідувати справи за ознаками порушення відповідного законодавства постачальниками двоокису титану, фталевого ангідриду та інших речовин. Претензії висунено передусім ДАК «Титан» та ВАТ «Авдіївський коксохімзавод». Але досі кінця-краю цим розслідуванням не видно.

Лише перепони та підніжки

Чесно кажучи, приємніше було б сьогодні писати нарис про Євгенію Олександрівну Василенко — генерального директора і голову правління ВАТ «Дніпропетровський лакофарбовий завод». Вона того варта. Майже п'ятдесят років працює на підприємстві. І 25 із них очолює його. Навряд чи знайдеться на Дніпропетровщині, а може, і в Україні інша жінка, котра стільки керувала б великим підприємством. Однак доводиться писати про ось такий чорний ринок. Досвідченій і мудрій Євгенії Олександрівні невтямки, чому сьогодні майже унікальне підприємство для нашої держави мовби зайве. Чому, куди не кинься, всюди перепони та підніжки! Євгенія Василенко цього не розуміє. І не хоче зрозуміти.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Лабораторія.

Центральний пульт керування реакторами.

Тіньовики різного штибу окупували ринок, мов та сарана, зі своїми підробками. І ніхто з ними не бореться

ВІСТІ З РІВНЕНЩИНИ

Солодкі свята

Щоб забезпечити дітей на новорічні свята достатньою кількістю солодощів, колектив ВАТ «Костопільський завод продтоварів» заздалегідь подбав про нове обладнання й потужності: встановив дві лінії для глазурування цукерок, додаткові зефірозбивальні машини, а нині монтує комплекс для виготовлення пряників з начинкою. Тож протягом листопада—грудня, коли попит на солодощі різко зростає, тут виготовляють їх щомісяця на 4 мільйони гривень.

Костопільські харчовики, які реалізують свої солодощі під торговою маркою «Родина», пропонують покупцям майже сто найменувань кондитерських виробів. П'ять із них удостоєно золотих медалей на Всеукраїнських дегустаційних конкурсах «Краща торгова марка України». На свята — Святого Миколая та новорічні, за традицією, понад сто сиріт із Костопільського району одержать солодкі подарунки від «Родини».

На завершальній стадії освоєння потужності

На завершальну стадію освоєння потужності — 90 відсотків — виведено новий четвертий енергоблок Рівненської АЕС. Експлуатаційники здійснюють певні роботи, щоб пересвідчитися в надійності обладнання в різних динамічних режимах і підтвердити рівень захисту «мільйонника» проектним вимогам з ядерної та радіаційної безпеки. Для цього, зокрема, моделюються регламентні ситуації і штучного відключення різноманітних систем. Водночас триває підготовка до реалізації другої частини пакета планів модернізації у післяпусковий період, передбачених урядовими рішеннями. Найближчі операції стосуватимуться впровадження схем газового пожежогасіння.

Нині на РАЕС працюють усі чотири енергоблоки загальною потужністю 2550 мегават, що відповідає необхідному рівню несення осінньо-зимового максимуму навантажень. Працівники станції мають намір утримувати цей баланс виробництва електроенергії аж до кінця березня наступного року, коли згідно з графіком буде відключено від енергомережі перший енергоблок ВВЕР-440, де розпочнеться планово-попереджувальний ремонт.

Радіаційний, протипожежний, екологічний стан на РАЕС та прилеглій території не змінювався та перебуває у межах чинних норм.

Олександра ЮРКОВА.

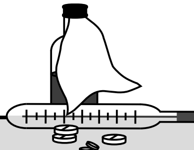
Перевізники обирають канал «Дунай — Чорне море»

Минулого тижня Мінтранс України облетіла радісна звістка: за три з половиною місяці з початку пуску глибоководного суднового ходу (ГСХ) «Дунай — Чорне море» по ньому пройшло дві сотні суден. Двохсотим виявився російський суховантаж «Єйськ» водотоннажністю 2500 тонн, що прямував з Миколаєва на Ізмаїл під завантаження. На траверсі вилковських причалів він розійшовся з гібралтарським ліхтеровозом «Con Dock», що йшов з Ізмаїла до Нігерії.

Факт відрадний. Як зазначає директор ДП «Дельта-лоцман» Віктор Бездольний, за цей час відродженим водним шляхом пройшли судна під прапорами 17 країн світу — 85 українських і 115 іноземних, зокрема, російські, турецькі, грузинські, корейські. Важливим є і те, що до державної казни за пропуск морських суден надійшло понад 1,3 млн. грн., почали відроджуватися українські порти: Ізмаїл, Рені, Кілія, зросла кількість, як кажуть фахівці, суднозаходів до них. Вантажообіг в Ізмаїльському порту, наприклад, зріс більш як у 2 рази, а Кілійський суднобудівний-судноремонтний завод збільшив обсяги робіт майже у вісім разів.

Показовим є і те, що через ГСХ «Дунай — Чорне море» в румунські порти Тульча, Галац та Браїла пройшло 99 суден — більше половини від тих, котрі прямували через канал Суліна до румунських портів. Конкурентні переваги користування цим водним шляхом, що передбачено проектом, очевидні. Адже тут немає обмежень судноплавства за будь-яких погодних умов, швидкості та двостороннього руху суден, діє цілодобовий режим роботи протягом року. Все це прискорює міжнародне визнання українського суднового ходу. Туреччина, приміром, внесла до національної програми розвитку портів країни пункт про використання нашого каналу через гирло Бистре для контейнерних перевезень до Європи. Можливості каналу значно зростуть після того, як його доведуть до проектної потужності і по ньому зможуть проходити морські судна з осадкою до 7,2 м (нині їх пропускають з осадкою 5,85 м).

Віктор Бездольний зазначає, що введення сучасних логістичних і комбінованих методів перевезень на трасі ГСХ дає змогу формувати довгострокові експортно-імпортні вантажопотоки, залучати судна з Росії, Казахстану, Азербайджану, Узбекистану, Ірану, Китаю, які прямуватимуть до європейських країн. Для нашої країни, котра розташована на перетині важливих транзитних і зовнішньоторговельних маршрутів між країнами східноазіатського регіону і Європи, відкриваються реальні перспективи з'єднання YII транспортного коридору з іншими водними шляхами в євроазійському просторі, **повідомляє прес-служба ДП «Дельта-лоцман».**

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

В окопах на грип не хворіють

За словами фахівців, у учасників масових акцій в останні дні настала фаза емоційного вигоряння. Спочатку була ейфорія, потім — максимальний підйом.

— У людей був стресовий і напружений стан тому, що вони не знали, що буде далі, — каже психолог Аліка Малоног, один з організаторів служби «Психологічна допомога» на майдані Незалежності.

Для учасників масових акцій можливі кілька варіантів наслідків, стверджують фахівці. Одні передадуть позитивний настрій своїм колегам, друзям, родині. Хтось може повернутися з майдану дуже стомленим і засмученим через те, що ситуація не владналась. А в інших, можливо, почнеться депресія.

У свою чергу, медики констатують, що їхні прогнози щодо грипу в Україні і її столиці не підтвердилися. «За таких погодних умов могло бути що завгодно, але, скажу чесно, нічого особливого серед мітингувальників не сталося», — підкреслює доцент кафедри інфекційних захворювань Національного медичного університету імені Богомольця Анатолій Печінка.

Відсутність інфекційних захворювань за сприятливих цьому чинників медики пояснюють однією фразою: в окопах на грип не хворіють. Однак після закінчення акцій вони прогнозують високу захворюваність. За словами Анатолія Печінки, як тільки війна припиняється, всі починають хворіти, і дуже тяжко. Під час акції на майдані лікарі сподівалися, що інфекціоністів знадобиться більше, ніж травматологів.

За матеріалами «Кореспондента».
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ТЕРМОМЕТР

Створене «етично чисте» джерело стовбурних клітин

Британські вчені, схоже, знайшли рішення етичних проблем, що виникають під час проведення досліджень з ембріональними стовбурними клітинами, пише журнал «New Scientist».

Карл Сванн з медичного коледжу університету Уельса, використовуючи своє відкриття дворічної давнини, запропонував створювати ембріони тільки з яйцеклітин, без участі сперматозоїдів. Такий так званий партеногенетичний (отриманий тільки від матері) ембріон не здатен розвинутися в дитину, тому тим, хто виступає проти роботи зі стовбурними клітинами, буде складно звинуватити вчених у знищенні людських життів.

Однак представник комітету з репродуктивної етики поставилася до нової процедури настороженo і заявила: необхідні чіткі докази того, що подібний ембріон ніколи не зможе стати людським життям.

На турботу немає табу

Стаціонарне відділення на 25 ліжок для госпіталізації хворих з ВІЧ-інфекцією відкрито в обласному Центрі з профілактики і боротьби зі СНІДом. Це допоможе не тільки провадити комплексне обстеження і лікування хворих, а й надавати їм психо-соціальну допомогу, поліпшити систему догляду. Введення в експлуатацію нового закладу дасть змогу охороні здоров'я області підвищити рівень профілактичних заходів із запобігання подальшому поширенню ВІЛ/СНІД.

Алла АНТИПОВА.

Кардіограф від художника

Сторіччя існування колись земської, а тепер дільничної Медведівської лікарні, що у Чигиринському районі, ознаменувалося благородним вчинком черкаського художника Михайла Вишемирського. Він допоміг придбати для сільського медичного закладу новий кардіограф, тонометри, холодильник, електробойлер, постільну білизну.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

ЦИФРА ДНЯ

700 тисяч

В Україні на обліку перебувають понад 700 тис. хворих на туберкульоз, з яких понад 100 тисяч осіб мають заразні форми інфекційних захворювань, а щороку лікарі виявляють понад 40 тисяч таких хворих. Така офіційна статистика, що її оприлюднили на всеукраїнській нараді-семінарі лікарі.

А ще треба врахувати бомжів, безпритульних дітей, людей, які перебувають за межею бідності, виявити хворобу в яких майже неможливо, як і убепечити їх, бо саме вони є переносниками інфекції. А ще додати сільське населення, бо там переважно пенсіонери, і для них дістатися райцентру і перевіритися — велика проблема. Тож картина невтішна.

Тому велике значення має щеплення. На жаль, потрібних вакцин в Україні виготовляють недостатньо, а зарубіжні надто дорогі. Але тут держава має визначитися, чи не дорожче буде здолати хворобу, якщо вона набуде епідеміологічного характеру? А до того йде.

Марина КРИВДА.

Надія проти лейкемії

У Житомирській обласній дитячій лікарні проведено акцію милосердя «Разом до життя». Організував її персонал онкогематологічного центру.

23-річна Лілія приїхала з Одещини. Здобула освіту, вийшла заміж, має маленьку доньку. Одне слово, нормальне людське життя. А десять років тому був страшний діагноз — лейкемія. З допомогою медиків подолала недугу. Як і інший учасник зустрічі — третьокласник. Він теж тепер веселий і здоровий, любить футбол. У стаціонарі йому довелося лікуватися більше восьми місяців.

Медики організували цю акцію для того, щоб переконати батьків і дітей: ніколи не варто втрачати надію на одужання. Тим більше що й медицина не стоїть на місці. Лікарі пам'ятають часи, коли вдавалося повернути до повноцінного життя лише кожного п'ятого чи шостого з тих, у кого було онкологічне захворювання кровотворної системи. Тепер цей показник зріс до 80 відсотків. А світовий медичний стандарт такий: якщо після лікування хвороба більше п'яти років не проявляється, значить, організм її подолав.

Олексій КАВУН.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

Платне здоров'я у сфері медичних послуг

ДАЛІ БУДЕ

Кудись свобода слова зникла!..

Мал. Олександра ДУБОВСЬКОГО.

Від ведучої

Коли хтось намагається поділити і обікрасти нас за різницею ознак — дуже важливо не забувати, що якраз поєднання різних ознак збагачує нас! Тому тема сьогоднішньої сторінки («дивовижні взаємообміни») здається нам вельми актуальною.

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

Берег для мрійника

Коли падають гнізда — розбиваються серця і птах вилітає із клітки. І виходять ловці вітру. Хтось ділить небо, хтось спить під вітрилами, і ангел відкриває шлях до країни мрій.
Щоб це відчути і покласти на полотно, треба народитися у грузинській столиці, вирости в малому українському селі, змішати буяння фантазії з мідяками в кишені художника! Так і зробив хмельницький художник Автанділ Гігаурі, автор десятків творів, загадкових за формою і простих за філософією і суттю.

Найбільшим художнім враженням для маленького грузинського хлопчика стала старенька дерев'яна церква у подільському бабусиному селі. Не так церква, як ікони та розпис. Коли храм руйнували, люди брали додому зітлілі дошки. Кілька їх опинилось і в бабусиній хаті. Автанділ ніколи не малював ікон, але образ неба є у всіх його роботах.

Що він малює, ліпить, теше з дерева? Одразу не скажеш. Усі його авторські виставки дуже різнопланові і як правило поєднують живопис, графіку і скульптуру.

Раніше особливо любив горіх та черешню. Ці дерева вміють «малювати», і ніби не Автанділ, а сама природа виводила дивні візерунки на його фігурках. І липа має м'яку душу, працювати з нею легко. Та останнім часом скульптор ріже свої роботи з дуба. Його опір долати непросто, але головне — не зламати, а підкорити чужу міць, не йти за формою дерева, а вгадати його душу.

В Автанділа немає гострих форм. Здається, під його різцем дерево стає м'яким, дерев'яні скульптури ніби перетікають на полотно. Тут буденні предмети поєднані з химерами, і все набуває особливого змісту. Ось «Берег для мрійників». Хтось забув тут своє серце. А в ньому поставили стільчик — заходь, сідай, хіба є щось відкритіше і доступніше, ніж серце мрійника.

З Автанділом можна розмовляти годинами. Він не просто вигадує образи, а розкриває цілі світи почуттів і потаємних бажань.

Останнім часом захопився новою ідеєю: показати, як із ночі космосу народжується людина, кожна — яскрава, як небесна зірка. Для цього навіть придумав свою техніку. Здається, що на полотні ночі викладена дрібна мозаїка образів. Все крихке і делікатне, як Всесвіт, цільне і непохитне, як людська душа.

— Творчість художника — дуже тиха сфера, — каже Автанділ. — Полотно, фарби й різець не люблять суєти, велелюддя і слави.

Може, саме через це не прижився ні в Тбілісі, ні в Києві. Його дивні образи і сюжети народжуються в маленькому підвальчику у спальному мікрорайоні Хмельницького. Звідси роботи українського художника з грузинським прізвищем Гігаурі виходять у великий світ виставок, галерей і салонів. Кожен може прочитати в них щось своє. Бо в кожного свій шлях до країни мрій.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

«Сон під вітрилами»

«Ціна перемоги»

«Той, що дарує квіти»

КУРЙОЗИ

Ось така виявилася дівчина!

Буддійський чернець, що майже все життя тримав обітницю безшлюбності, зважившися якось порушити клятву, примудрився познайомитися з дівчиною, яка насправді виявилася переодягненим співробітником поліції на завданні. 47-літній Хоа Трунг Нгуйєн із храму Фап Бао в Сіднеї навіть вторгував у неї знижку за послуги. Але після того, як його безцеремонно заштовхнули в поліцейську машину без розпізнавальних знаків, Нгуйєн заявив, що з його боку це був тільки жарт. Проте суддя аж ніяк не сміявся, коли після чотиригодинних слухань у суді Ліверпуля виніс ченцю обвинувачення в пособництві проституції. «Версія обвинувачуваного з приводу інциденту, на мій погляд, просто сміховинна», — заявив суддя. В результаті Нгуйєн одержав рік тюремного ув'язнення, **повідомляє Mignews.**

Від тигриці і лева

У зоопарку Новосибірська з'явився незвичайний вихованець — дитинча бенгальської тигриці й африканського лева. По-науковому плід любові двох «кицьок» називають лигр. «Поява на світ цього дитинчати не результат наукового експерименту. Це — випадковість. Лев і тигриця, що давно живуть у Новосибірському зоопарку в сусідніх вольєрах, звикли одне до одного. У природі таке практично нереально», — розповів директор Новосибірського зоопарку Ростислав Шило. Народилося лише два лигреняти: самець і самочка. Лигр зовні схожий на лева зі смугастою шкірою. Варто зазначити, що в Росії лигрів ніколи не було. І у світі, принаймні в останні 50 років, про них немає ніяких свідчень. У дикій природі ці тварини взагалі не зустрічаються. А в неволі найчастіше потомство буває в левиці і тигра, і називають таких дитинчат тигреонами. Але, на жаль, таких метисів у світі також уже не залишилося. Торік у китайському зоопарку «Вікно у світ» помер єдиний у світі метис тигра і левиці, **передає Forum.**

РАКУРС

«Росія», на якій катався фюрер

Немало старих моряків у ці дні згадують грудень 1984-го, коли одне з найбільших на Чорному морі пасажирських суден «Росія» під звуки оркестру швартувалося до 16-го причалу Одеського морського порту. То був його останній рейс — невдовзі судно віддали за кордон на металобрухт. В отій церемонії зустрічі-прощання 20-літньої давності вважав за необхідне взяти участь і я. Бо випало мені знати про той лайнер дещо особливе.

...У круїз по Кримсько-Кавказькій лінії «Росія» вийшла ввечері. Пасажири потяглися до барів, ресторану чи музичного салону, де обіцяли концерт чудової співачки Нінель Ткаченко. Знайомлюся з пасажирами: колгоспниця з Черкащини, шахтар з Донбасу, інженер-металург з Уралу, лікар з Москви, журналістка з Ташкента. Публіка на «Росії» була розмаїта, бо ціна квитків давала можливість комусь за кількасот карбованців ніжитися в люксі, а палубний пасажир міг дістатися до Батумі й назад за якусь тридцятку. Зате всі вільно користувалися барами, рестораном, танц-холом, музичним салоном, де зірки Одеси, Києва й Москви концертували безплатно.

Того вечора концерт був чудовим. А перед тим нас привітав капітан лайнера, легенда ЧМП, Герой Соцпраці Дмитро Сорока. Я не проминув нагоди нагадати Дмитру Гнатовичу про себе, бо ще на березі він обіцяв мені, журналістові, цікаву бесіду. Домовилися завтра разом пообідати. За капітанським обідом Дмитро Гнатович заінтригував одразу:

— А чи знаєте ви, що сидите зараз, може, якраз на тому місці, де кілька десятиріч тому сидів фюрер, тобто — Гітлер?

Я вже чув, що «Росія» колись була особистим судном Адольфа Гітлера і навіть носила його ім'я. В ЧМП це назвали байкою, але підтвердили, що споруджений в 1938 році дизель-електрохід «Патрія» (так його тоді назвали) був німецьким судном, а після розгрому Гітлера перейшов як контрибуція до СРСР і «прописався» в Одесі, в ЧМП. А ось що розповів тепер Д. Сорока:

— Достеменно відомо, що влітку, в рік спорудження судна, на ньому влаштували морську прогулянку для верхівки Німеччини. Там були Гітлер, Ріббентроп, вищі чини вермахту, угорський диктатор Хорті. Очевидно, вони не лише тішилися відпочинком на морі, як оце ми, а й вели якісь розмови. Можна здогадатися, про що! Адже через рік Гітлер розпочав другу світову війну, і без обговорення її планів під час прогулянки на «Патрії» навряд чи обійшлося, тим паче за присутності «сухопутного адмірала» Міклоша Хорті, який обіцяв бути вірним союзником фюрера.

Та не так сталося, як їм гадалося, і саме на борту круїзного судна Гітлера по війні працювала союзницька комісія, що вирішувала долю Німеччини. «Ну, а згодом «Патрія» стала «Росією»!» — закінчив розповідь Дмитро Гнатович.

...Протягом усього круїзу я ходив палубами, зазирав повсюди, мов шукав сліди давнини, і... не знаходив.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

НЕПИСАНІ ІСТОРІЇ

Роман, дитя роману

Покійний уже Микола Шостак так і не дізнався, чим скінчилася історія, що трапилася з ним літ тридцять тому. Якось їхав він своєю машиною через Васильківку, це кілометрів за сто від Дніпропетровська, поспішав на станцію Чаплино. Аж бачить — голосує» жінка. І щось у ній було таке, що Шостак загальмував.

— До Чаплиної довезете? — спитала вона. — І чи доїдемо туди за півгодини? Мені кров з носа треба встигнути на донецький поїзд.

Здається, Шостак так і не познайомився з жінкою. Просто у розмові дізнався, що її звати Надією Пилипівною. Микола запитав: «А чого так поспішаєте у той Донецьк, як на пожежу?»

— Гірше, — мовила жінка. — Спішу врятувати сім'ю свого сина.

Далі Шостак лише слухав. Син Надії Пилипівни рік тому закінчив будівельний інститут, одружився з однокурсницею Вітою. Вони оселилися в Донецьку, працюють, отримали квартиру. У сина все добре, його Віточка — золото, а не дружина. У них знайшлося перше немовля, синок, якого назвали Романом, на честь дідуся, себто чоловіка Надії Пилипівни.

А оце недавно Гена приїздив у гості — весь аж чорний. Розпив з батьком пляшку, чого за ним раніше не водилося, і заявив, що кидає Віту з дитинкою, знати їх не хоче...

З'ясовується, синок ні на Віту, ні на Гену не схожий — або грузин, або вірменин! Простити такої ганьби і зради Гена не може. Віта в розпачі, клянеться, що ні з ким йому не зраджувала. Одначе він не вірить.

Надія Пилипівна заплакала: «От і лечу тепер у Донецьк. Бо це не Віта, а я винна в усьому...»

І ось що далі розповіла Надія Пилипівна. За свого Романа вона заміж вийшла з великої любові. Роман її на руках носив. Та минув рік, другий і третій, а діток їм Бог не посилав. Роман не дорікав, але по очах Надя бачила: її вважає винною.

Знайома лікарка з Дніпропетровська порадила їй з'їздити в одну оздоровницю Кисловодська — там вилікують. Надія сказала про це Роману. Він дістав кілька сот рублів і наказав: бери і їдь!

Якби ж знаття, чим це обернеться! А в Кисловодську з жінкою трапилося те, від чого вона опісля і навтішалася, і настраждалася. Був там високий та гарний вірменин Ашот. Упадав та залицявся, очей з молодої українки не зводив. І вона не встояла. Коли повернулася додому, на радість чоловікові швидко завагітніла. Але що буде, коли народиться чорняveньке дитинча, вочевидь не Романове? Навіть планувала, куди з ним податися, якщо Роман не захоче забирати додому. Але подруга-медсестра, котра першою занесла Наді у палату немовля, ще з порогу засміялася: «Та воно ж, Надійко, на тебе схоже. Копія!»

— А Роман полюбив синочка, щасливішого від нього батька я ще не бачила. Більше дітей у нас не було, і тільки я знаю, чому. А сина, схожого на мене, виростили разом. Був у мене, правда, момент... Як зараз пам'ятаю: Гена на відмінно закінчував школу, інші жінки заздрили мені. А я десь вичитала: гени чоловіка можуть датися взнаки у другому чи третьому поколінні. Знову не спала ночами: колись таємне стане явним — що я собі думаю? Але відігнала ці думки. Так ось і дожила до вчорашнього вечора...

Тут Надія Пилипівна спохватилася, бо їхали уже чаплинською вулицею, й дістала гаманця: скільки я вам винна?

— Нісkільки, — сказав Микола Шостак, вирулюючи до перону, де якраз спинився поїзд. — Але хочу вам порадити: розкажіть оце все сину та невістці так, як мені розказали. І вони вас зрозуміють. Усе буде гаразд, ось побачите...

...Колі Шостака давно уже, на жаль, нема. Але своїй дружині Ліді він ще тоді повідав про Надію Пилипівну. Ліда послухала та й забула. А три роки тому їздила на Донеччину до рідні. Додому поверталася електричкою. Навпроти сіли молодята: червонощока красуня-українка і — грузин або вірменин. Обоє світилися щастям. Коли хлопець вийшов покурити, Ліда спитала: в яких краях ти його причарувала?

— Не повірите, але мій Роман, хоч на вірменина схожий, але він український вірменин, — защебетала дівчина. І похвалилася:

— А у нас наступної неділі весілля. Оце їдемо до Романових бабусі і дідуся у село. Він їх любить і хоче, щоб вони зі мною познайомилися. Так що я їду на оглядини...

Ліда Шостак відразу пригадала ту давню історію, яку колись чула від свого чоловіка. І оце тільки недавно розповіла її мені.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Діамант у короні

Сусанна Чахоян (сопрано), солістка Національної опери України, дала сольний концерт у Колонному залі імені Лисенка.

Ця співачка, учениця Євгенії Мірошниченко, добре відома в Україні й за кордоном (до речі, свою першу міжнародну нагороду отримала в Будапешті, на конкурсі, присвяченому опері Гуно «Ромео і Джульєтта», а роль Джульєтти була її дебютом). Сусанна давно мріяла про сольний концерт саме в Колонному залі. І їй, дочці двох народів, простягнув дружню руку допомоги посол Вірменії п. Армен Хачатрян, який після концерту сказав, що вражений її блискучим талантом.

Справді, Сусанну називають коштовним діамантом у мистецькій короні України. Але цей сольний концерт був не лише демонстрацією таланту співачки, а й даниною шани її наставникам у мистецтві. Скажімо, Сусанна Чахоян виступила з Національним оркестром народних інструментів під орудою Віктора Гуцала — і то невипадково, адже знаний диригент колись запросив її, тоді ще студентку, на гастролі по Україні зі своїм колективом. Невипадково й те, що Сусанна з особливим почуттям співала «Ой, піду я межи гори» — улюблену пісню свого професора Євгенії Мірошниченко. А кодою концерту був класичний «Соловейко» — і знову в пам'яті зринало виконання цієї пісні славетною Євгенією Мірошниченко. Отож, коли зал, стоячи, вітав Сусанну Чахоян гарячими аплодисментами — це був справжній тріумф і її самої, і тих, чиї мистецькі традиції вона продовжує.

Олена ЛЕОНТОВИЧ.

Голос України
Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.
Загальний тираж 159037.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011235. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua
При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»